

KAPITOLA XIII

ZTRACENÉ JEHNÁTKO

Pod usměvavou oblohou a za příznivého počasí pokračovali společníci v cestě hlouběji na území horských kantrevů. Gurgi Taranovi ovázal zranění a pálení v něm ho přešlo mnohem rychleji než bolest ze ztráty meče. Co se barda týkalo, po střetnutí s Dorathem se konečně přestal neustále starat o délku svých uší; z jeho úst už jen zřídka kdy zaznělo slovo „králík“ a začal sdílet Taranovo přesvědčení, že jejich strastiplná cesta dojde ke zdárnému konci. Gurgi setkání s bandity stále ještě komentoval trpkým mumláním, často se otáčel a hrozil do vzduchu rozzuřenou pěstí. Naštěstí už společníci na tlupu znovu nenarazili, i když Gurgiho vzteklé grimasy byly tak hrozné, že by byly pravděpodobně všechny potenciální lapky udržely v bezpečné vzdálenosti.

„Nestydatí loupežníci!“ huhlal. „Ach, proč laskavý pán nezatroubil na ten užitečný roh a neušetřil se podlého ztlučení a zmučení?“

„Ten meč pro mne hodně znamenal,“ odpověděl Taran, „najdu si ale jiný, který mi poslouží stejně dobře. Až ale naproti tomu jednou použiji Eilonwysin roh, bude jeho moc nenávratně ztracena.“

„Ach, to je pravda!“ vyhrkl Gurgi a užasle zamrkal, jako by podobná myšlenka v jeho střapaté hlavě nikdy nevzklíčila. „Ach, jak je laskavý pán moudrý! Cožpak se ubohý Gurgi nikdy nenaučí většímu rozumu?“

„Všichni máme dost rozumu, abychom chápali, že se Taran rozhodl správně,“ vložil se do hovoru Fflewddur. „Na jeho místě bych se byl zachoval stejně... totiž, ne, chtěl jsem říct,“ dodal honem a pohlédl na harfu, „že bych byl na ten roh troubil, až bych zmodral. Hej, co se děje? Klid, kamarádko!“ vykřikl, když Llyan náhle prudce vyrazila kupředu. „No tak, za čím se to zase ženeš?“

